

[Finansministeren.]

en tilslutning til denne fortsatte linje vedrørende finans- og pengepolitikken og vedrørende indkomstpolicen.

Der var i hr. Lysholt Hansens bemærkninger vel heller ingen afstandtagen fra en sådan hovedlinje, men hr. Lysholt Hansen beskæftigede sig, hvad der vel er forståeligt, en hel del med den udvikling, der er sket. Hr. Lysholt Hansen var ikke tilfreds med den budgetstørrelse, vi har i øjeblikket, og udbad sig en forklaring på det. Hr. Lysholt Hansen var så venlig i den forbindelse at henvise i særlig grad til forsvarsministeriets budget — det takker jeg for, det var meget fair, jeg forstår, at det er for at kunne henvise til et sted, hvor jeg havde haft det til behandling — og hr. Lysholt Hansen spurgte i den forbindelse, om ikke jeg ville være bedre tilpas, hvis tallet ikke var steget, fremfor at komme med driftsudgifter, der var steget med mere end de besparelser, vi gennemfører. Jo, selvfølgelig. Men det er et virkelig godt eksempel, hr. Lysholt Hansen har draget frem også til forklaring af det samlede budgets størrelse, for hr. Lysholt Hansen ved jo lige så vel som jeg, at de driftsudgiftstigninger på forsvarsbudgettet, vi taler om, ikke er udslag af, at der er bevilget større beløb. Det er virkningerne af en ordning, som hr. Lysholt Hansen og jeg og mange andre har været med til at vedtage allerede i 1960, hvorefter forsvarsbudgetterne skal stige i takt med den pris- og lønudvikling, der er. Det er altså den eneste stigning, der er tale om, og sådan forholder det sig med langt størstedelen, næsten hele den statsbudgetstigning, vi kender i dag. Det er ikke, fordi nogen på nogen som helst måde har soldet eller har ruttet med pengene. Men selvfølgelig kan vi da alle være interesseret i, at vi ikke fik de stigninger, og det er det, jeg mener regeringen netop igennem den politik, jeg her har prøvet på at beskrive, og som statsministeren og økonomiministerne og andre gentagne gange har beskrevet, vil søge at undgå, at vi får disse stigninger, som ingen ønsker.

Hr. Lysholt Hansen var også inde på spørgsmålet, om det, der nu bliver betalt i skatter og afgifter, er noget, som folk bryder sig om at betale — ja, ikke selve skatterne og afgifterne, men det, de får ud af det. Jeg forstod nærmest på hr. Lysholt Hansen, at

befolkningen mente, at det er noget, man betaler forgæves, idet han sagde, at det kunne jo gå med disse stigninger, hvis befolkningen havde opnået goder, den sætter pris på. Hr. Lysholt Hansen må så mene, at det, vi har betalt på de områder, hvor der er tale om reelle stigninger, ikke er noget, folk synes om. Deri tror jeg ikke hr. Lysholt Hansen har ret.

Jeg er ganske overbevist om, at de store stigninger, vi har haft i budgetterne, som ingen af os åbenbart har ønsket, er gået til at betale noget, som befolkningen synes om. Det drejer sig om den sociale sektor, undervisningssektoren, og lad os tage sundhedsvæsenet med for at nævne de områder, der har haft de kraftigste stigninger. Hvis vi skal stille spørgsmålet op, som hr. Lysholt Hansen gør det, så skal man vel snarere stille det negativt op: er det noget, folk er parat til at undvære? Her synes jeg egentlig, at de relativt meget små besparelser, der har været tale om på disse områder, har affødt reaktioner, også fra hr. Lysholt Hansens parti, som viser, at det er alt sammen noget, folk er glade for. Jeg vil ikke sige taknemlige for, men det tror jeg egentlig også de er. I hvert fald ønsker man ikke at undvære ret meget af det.

Jeg tror, det var fru Grethe Philip, der sagde, at besparelser kunne ikke altid være den rigtige vej. Jeg er enig i, at det snarere drejer sig om at tilrettelægge det, planlægge det i tide, sådan at vi ikke bliver udsat for en udvikling, så forbruget når en størrelse, der indvirker på importen og dermed på betalingsbalancen, så vi står i en situation, som samfundsøkonomisk ikke er gunstig.

Jeg forstod imidlertid ikke helt på hr. Lysholt Hansens bemærkninger, hvordan dette, at vi kan se de samfundsøkonomiske problemer, skulle kunne føre hen til, at der er noget i vejen med de enkelte familiers og enkelte menneskers økonomiske forhold. Hr. Lysholt Hansen kan nævne for en enkelt måneds vedkommende en forbrugsnedgang; ja vel, det var vel det, vi ville opnå igennem en stram økonomisk politik, at dæmpe forbruget. Men man kan da ikke påstå, at vi har det ringe her i landet. Den udtalelse blev vel heller ikke direkte fremsat, men hr. Lysholt Hansen var meget i nærheden af den.

Nu har jeg lagt mærke til, at hr. Lysholt